

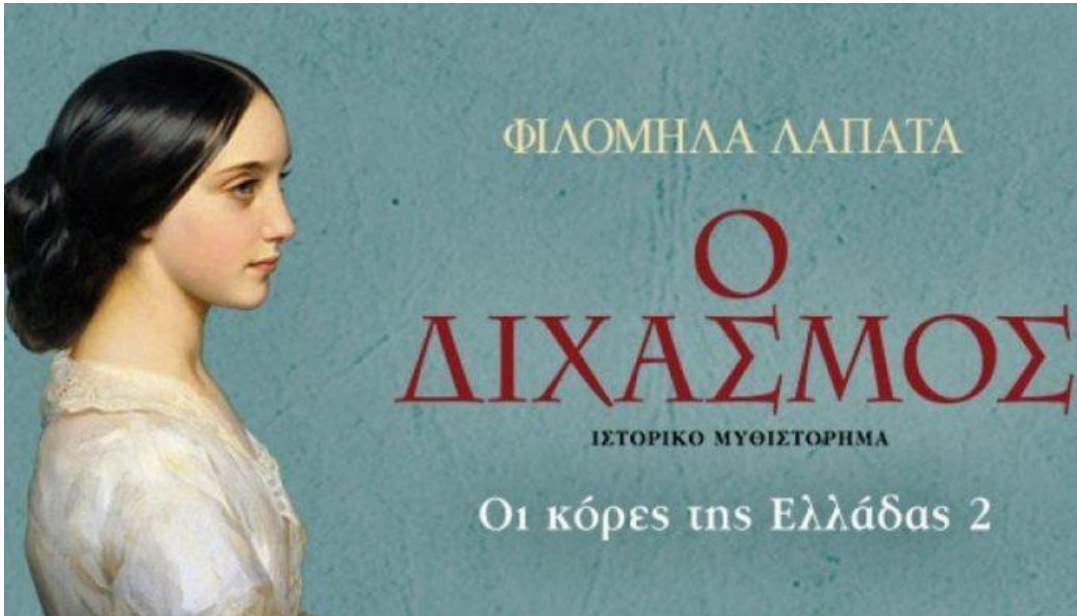
Review: Οι κόρες της Ελλάδας 2 – Ο Διχασμός

Από

Aggekiki Katsimardou

-

23 Ιανουαρίου 2019

Υπάρχουν κάτι στιγμές έσχατες, που αλλάζουν τη ζωή. Όχι μόνο τη δική σου, αλλά και όσων βρίσκονται γύρω σου. Και υπαίτιος είσαι εσύ. Κατόπιν, τίποτα δεν μπορεί να είναι το ίδιο.

Η κρίση που ξεσπά στο πολιτικό μέτωπο της Ελλάδας του 1843 και συνεχίζεται στα επόμενα χρόνια εισβάλλει και στην προσωπική ζωή μιας σπουδαίας οικογένειας της μετεπαναστατικής Αθήνας, με αποτέλεσμα η απόγονος Ελισάβετ Δούκα, φιγούρα ακριβοθώρητη, διάφανη όπως το υγρό στοιχείο, που είχε τη δύναμη με την αφτιασίδωτη ποιότητά της να βγάξει τους Αθηναίους από την καθημερινότητα, διχασμένη ερωτικά, να υποπέσει σε ένα μεγάλο «λάθος» το οποίο σημαδεύει ανεξίτηλα και με τραγικές συνέπειες τη ζωή πολλών προσώπων...

Η Φιλομήλα Λαπατά, με πρόθεση κοινωνικής ακτινοσκόπησης και με επιμέρους ήρωες που έχουν λόγο, αναπαριστά μια γκραβούρα της Αθήνας του 1840-1875 σε ένα αυτοτελές, πολυπρόσωπο, απολαυστικό και απρόβλεπτο μυθιστόρημα πάνω στον διχασμό: εσωτερικό, πολιτικό, ερωτικό. Υπαρξιακοί προβληματισμοί, ηθικά διλήμματα και η αιώνια πάλη του Καλού με το Κακό γύρω από τις έννοιες της ταυτότητας, της πατρίδας και της οικογένειας. Επιμέρους γεγονότα που δένουν με την κεντρική ιστορία, ευρηματική πλοκή και φαντασμαγορικοί χαρακτήρες, ελαττωματικοί καλοί και χαρισματικοί κακοί συνθέτουν το δεύτερο μυθιστόρημα της ιστορικής τριλογίας ΟΙ ΚΟΡΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ.

Κείμενο: Αγγελική Κατσιμάρδου

Μετά από δύο χρόνια αναμονής, επιτέλους, πήρα στα χέρια μου και διάβασα το δεύτερο βιβλίο της Τριλογίας «Οι κόρες της Ελλάδας 2: Ο Διχασμός» της **Φιλομήλας Λαπατά**, από τις **Εκδόσεις Ψυχογιός** και έχω να πω πως... ήταν λίγο! Λίγο για να το χορτάσω, λίγο γιατί έφυγε αμέσως, λίγο γιατί ποτέ δεν είναι αρκετό ένα βιβλίο της κας Λαπατά!

Για άλλη μια φορά κάνουμε εικόνα και μπαίνουμε στο πετσί των ηρώων της συγγραφέως, φοράμε τις όμορφες και ιδιαίτερες φορεσιές τους, περιδιαβαίνουμε τα σοκάκια της παλαιάς Αθήνας και τις γειτονιές της Βλασσαρούς. Παίρνουμε το «απεριτίφ» μας στα σαλόνια της καλής κοινωνίας των Αθηνών. Σερριανίζουμε στους Αέρηδες και απολαμβάνουμε τις πάστες και τον βιενναίο μας στου Ζαβορίτη. Όλη η πόλη των Αθηνών ξεδιπλώνεται μέσα στις σελίδες του βιβλίου και μας συστήνεται από την αρχή.

Η μοναδική και μαγική πένα της κας Λαπατά ξέρει σίγουρα να μας κάνει κοινωνούς της καθημερινότητας των κατοίκων της πόλης, των πολιτικών ταραχών, των διαφορών και των συζητήσεων των κατοίκων της και μας μεταφέρει εντός των ανακτόρων και των πολιτικών και κοινωνικών εξελίξεων της εποχής. Μια κοινωνία μελετημένη στην εντέλεια από την μια συγγραφέα, που δεν διστάζει να «χώνεται» μέσα σε βιβλία και αρχεία της εποχής και να ξετρυπώνει απίστευτες λεπτομέρειες όπως τις καρέκλες Θωνέ Με λόγο μεστό και έναν λεπτό λυρισμό, διαχειρίζεται εξάισια τα γεγονότα, τους χαρακτήρες και τα συναισθήματα, παρασύροντας τον αναγνώστη σε μια λογοτεχνική μαγεία.

Η συγγραφέας, σε αυτό της το βιβλίο, διεισδύει στις ανθρώπινες σχέσεις, σε απαγορευμένα πάθη, που βράζουν κάτω από τον μανδύα του καθωσπρεπισμού, βουτάει βαθιά στην ψυχосύνθεση των χαρακτήρων της και τους αναλύει με διεισδυτική ματιά, φέρνοντας στην επιφάνεια επιθυμίες, ανάγκες, πόθους και μυστικά. Αναλύει δε τους χαρακτήρες με δυνατούς και εύστοχους χαρακτηρισμούς. Ο χαρακτήρας του Ομήρου Ασλάνογλου προκαλεί, από την αρχή, έντονα συναισθήματα και θα έλεγα βαθιά αντιπάθεια. Ομοίως ο χαρακτήρας της Οδύσσειας προξενεί, αναπόφευκτα, οργή και απέχθεια, ενώ στον αντίποδα ο χαρακτήρας της Ελισάβετ εμπνέει συμπάθεια, αλλά και οίκτο. Η Οδύσσεια, κατ'εμέ, πρόκειται για τον χαρακτήρα που αναλύεται πιο διεξοδικά και βαθιά, εντυφώνοντας στα σκοτάδια της και γνωρίζοντας το «Πράσινο Τέρας» που ζει μέσα της και την διαφεντεύει. Χαρακτήρες που είναι λουσμένοι στο φως ή στο σκοτάδι.

Είναι αναπόφευκτο να μην παρασυρθείς από τους ήρωες αυτούς και να αισθανθείς τα ανάλογα συναισθήματα. Είναι αναπόφευκτο να μην θαυμάσεις την Λέγκω για το κύρος και την δύναμή της, αναπόφευκτο να μην αντιπαθήσεις τον Όμηρο για την απληστία του, αναπόφευκτο να μην μισήσεις την Οδύσσεια για την μισαλλοδοξία της, που καμμιά σχέση δεν έχει με τον χαρακτήρα και το μεγαλείο του γνωστού προκατόχου του ονόματος της και αναπόφευκτο να μην λυπηθείς την Ελισάβετ, που ήταν η μόνη που πλήρωσε έμπρακτα τα λάθη της.

Ένα βιβλίο που σου προκαλεί μεγάλα συναισθήματα και πάθη, με τον ίδιο τρόπο που τα ζουν οι ήρωες του. Αγάπησα και μίσησα χαρακτήρες με την πρώτη ματιά και με σφοδρότητα, όπως οι ήρωες του αγάπησαν, μίσησαν, λυπήθηκαν, μετάνιωσαν ή χάρηκαν για τις σκέψεις, τις πράξεις και το αποτέλεσμά τους.

«Διχασμός»: τίτλος που δεν αναφέρεται μόνο στα ιστορικά γεγονότα της εποχής του εθνικού διχασμού, αλλά και στα συναισθήματα και τις πράξεις των ηρώων του βιβλίου. Ο διχασμός όχι μόνο των πολιτών, ανάλογα με την πολιτική τους παράταξη, αλλά και ο διχασμός των χαρακτήρων ανάμεσα στα θέλω και τα πρέπει, ανάμεσα στα πάθη και τον καθωσπρεπισμό, ανάμεσα στο απαγορευμένο και το επιτρεπτό.

Ένα πάντως είναι σίγουρο: Οι κόρες της Ελλάδας είναι πονεμένες, όπως και η ίδια η Ελλάδα.

Το βιβλίο θα το βρείτε εδώ: <https://www.psichogios.gr/site/Books/show/1005791/oi-kores-ths-elladas-2-o-dixasmos>